



БЪРБА



БОГ И БЪЛГАРИЯ - ЕДИНСТВО В ДВОЙНА ПЛЪТ!
БОГ И БЪЛГАРИЯ НА КЛЕТВА НИ ЗОВАТ!
И ТАЯ КЛЕТВА НИЙ ПРЕД КРЪСТА ДА ДАДЕМ:
ЗА НЕЯ ДА ЖИВЕЕМ, ЗА НЕЯ ДА УМРЕМ!

м а й 1991

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

БЪРБА - изданието на политическите изгнаници - патриоти оцелъли комунистическото изстребление, организирани в **БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ**, вече 40 години отстоява както в чужбина, така и в Родината интересите на **ТАЗИ БЪЛГАРИЯ**, която световната болшевишка агресия затри в продължение на 45 години.

ДНЕС - в предродилните конвулсии на същата **ТАЗИ БЪЛГАРИЯ**, в Родината, ние твърдо защитаваме същите позиции, на които стояхме преди 45 години:

ДА ОБЕДИНИМ ДУХОВНО ВСИЧКИ БЪЛГАРИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ ТЕ,

ДА ВЪЗСТАНОВИМ ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ЗАВОЕВАНИЯ, ПОСТИГНАТИ ОЩЕ С ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ,

ДА НЕ ТРОВИМ ПОВЕЧЕ БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ,

ДА СЪЗДАДЕМ ЗАКОНОДАТЕЛСТВО, КОЕТО ДА НЕ ПОЗВОЛЯВА ВЕЧЕ НИТО ЕДИН БЪЛГАРИН ДА ГЛАДУВА,

ДА НЕ ДОПУСНЕМ НИКОГА ПОВЕЧЕ НА ТАЗИ БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ БЪЛГАРИН БЪЛГАРИН ДА УБИВА,

ДА ВЪЗКРЕСИМ МЕЧТАТА НА НАЙ-ДОСТОЙНИТЕ СИНОВЕ НА БЪЛГАРИЯ - И ДА Я ПРЕВЪРНЕМ В ДОСТОЙНА ЗА УВАЖЕНИЕ ДЪРЖАВА.

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТ**



БЪРБА



БЪРБА

ЗА ЦЪЛА И СВОБОДНА
БЪЛГАРИЯ

Редактира Комитет



Година 40, брой 2

Книжка сто и седма

май 1991

ГЕРГЬОВДЕНСКИ РАЗМИШЛЕНИЯ

На чист Гергьовден, ден на храбростта и доблестта и празник на прадедите, нѣма българин и българка, останали достойни за това гордо име, които да не изживѣват на днешния ден с притворен взор свѣтото наше Гергьовденско тайнство. Тогава чезнат делничните грижи, гасне световна суета, свалят се всѣкакви други байраци и цѣла България коленичи пред бойните си знамена, символи на национален героизъм и историческо мисионерство.

Вопиянение от трѣпката на националното ни безсмъртие, виждаме през сълзи поредици от български войници, строени на зоря, чуваме да отекват безответно имената на падналите и подвиваме колѣно при заукойката. Хоралът "Покойници" обятно се стила и глъхне в нощта... На утрото, войската бодро разтрѣсва с тежка стѣпка друмовете, за да се представи на Цар и народ. Нѣкога сѣщо така сѣ кѣнтѣли калдарьмите от конницата на Крума, от войскарите на Симеона... По гърдите на храбреците се сребреят и синеят ордени, по площадите се разлива победоносното "ура", сърдцата сѣ препълнени, душите причастени, погледът устремен към народни идеали...

Така беше на Гергьовден, това е великото Гергьовденско тайнство. Видения на сантиментален романтизъм?

Вечно вчерашен консерватизъм? Фашистки милитаризъм? За нѣкои мъртво родени "прогресивни" българи сѣ извратени мозъци и души - може би. Ала не и за живата кърма на българската нация!

За нас Гергьовден е не само традиция, вѣрски символ или легенда. Той е извор на жива държавнотворна сила, канон на народна етика, програма и нравствено-политическа задача. На тази програма и задача е обречен да служи Българския Национален Фронт. Който има българско сърдце да чувствува, ще ни съчувствува - който има честна мисъл да мисли - ще ни разбере. Останалите ще се пробудят и отрезнеят по-късно.

Но нека се пренесем от виденията в изгнание към действителността в Родината: Националните светини поругани, лѣвските знаци заменени с пезолчна звезда, "Шуми Марица" заглушена от химни на гадните идоли на отечественофронтовските безотечественици... Сили на преизподнята препускат бѣсно като апокалиптични конници по тучната, свидна наша родна земя и сеят с кървав бич смърт, сълзи, безчестие и робски неволи - а рицарите на Гергьовденския орден и верните на дълга родолюбци посечени, погребани и хвърлени в тъмница. Стотици хиляди и милиони зачернени, овдовѣли и осип-



тѣли. Цѣл народ стиснал зѣби, очигава възмезднето на небото за небивалите национални злочинства. Ето защо на днешния ден, ние, оцелѣлите в изгнание, чувствуваме повелителен дълг да издигнем гласа на Национална България. Докато други търсят легитимността си

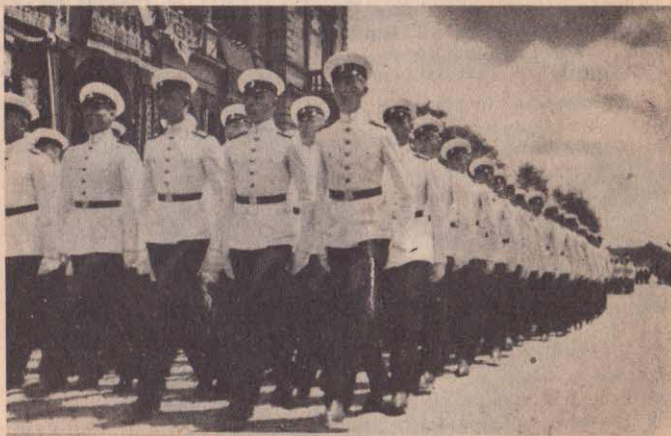
му воля за национална добротчина. Така сме разбирали, разбираме и днес същността и смисъла на демокрацията. Докато други спорят и за политически монопол, потриват ръце за власт и раздават индулгенции, ние имаме само една единствена амбиция:



ГЕРГЬОВДЕН ...

ГВАРДЕЙЦИТЕ

НЪКОГА ...



КАДЕТИТЕ

от чужденци, ние поставяме дълото под десницата на нашия светия-победоносец. Докато други изпадат в угодническа демократическа екзалтация и се опитват в недоучени патриотични декламации, ние си оставаме там гдето сме били от край: съ съкровеният възделение на народа си и с неподправената

да допринесем с всички сили и жертви за тържеството на българската правда, да укрепим нашите народни добродетели.

Да коленичим пред иконата на народния светия-чудотворец за победата на Национална България.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

* * * * *

ИЗБОРИТЕ ПРЕЗ 1991 ГОД. В БЪЛГАРИЯ - КРАЯТ НА КОМУНИЗМА!

Д-р Иван Дочев
Почетен Председател на Българския Национален Фронт

Ние познаваме комунизма много добре и от много отдавна. Още в 1930-1931 година, когато комунистите в България, инструирани и субсидирани от Москва (Третия интернационал, с Главен секретар Георги Димитров) предприеха опити да комунизират българската младеж, тогава още, ние, ученици в гимназиите и студенти в университетите, нададохме тревога за приближаващата се опасност и излъзохме в първата редица в борбата срещу тая опасност - комунизма. Срещу идеологията на марксизма и комунизма ние противопоставихме идеологията на национализма - любов към Родината: свобода и демокрация. Борбата беше тежка, но ние победихме тогава - комунизма бе сразен! Българската младеж бе спасена! По-късно обаче, събитията през Втората световна война се развиха неблагоприятно за нас, и като резултат на това, в началото на септември 1944 г., съветската Червена армия нахлу в България, окупира страната - от Москва бе наложено в София комунистическо правителство на 9 септември 1944 г.

По демократичен път никога комунистите не можеха да вземат властта в България!

Комунистическото правителство, нѣмайки подкрепа от никоя среда от българския народ, за да се задържи на власт, залѣ страната в кръв - жесток терор, лагери, затвори, екзекуции. Десетки и десетки хиляди български граждани станаха жертва. Българският народ бе преобърнат в безправен роб!

Не сме ние, политическите бегълци, които ще кажем на българския народ какво представлява комунизма. Нашият народ го приживѣ с десетилѣтия лице срещу лице - той го изпита на плещите си. Безбройните безименни масови гробове по цѣлата страна, катастрофалното положение на народното стопанство, опустошението на обработваемата земя и на горите, замърсяването на реките и въздуха, сѣ необоримите основания за отричане на комунизма за винаги като идеология и система на управление.

Българският народ в душата си мрази комунистическите управници и комунизма. Той жадува да се освободи и отърве от тѣх. Но ... ние знаем, че през време на комунистическия режим в България гражданите, за да могат да просъществуват, трѣбваше да мълчат и търпят, трѣбваше да участвуват на манифестации и викат "да живеят", трѣбваше да изпълняват дадените им заповеди и мнозина да станат дори и членове на Комунистическата партия, защото нѣмаше да имат заплата, нѣмаше да имат купони за храна, нѣмаше децата им да могат да ходят на училище, нѣмаше да могат да преживеят въобще - щѣха да бъдат тормозени, преследвани, тероризирани и наказвани до смърт. Ние знаем това! Никой от нашите граждани нѣма да бъде преследван или наказан за това тѣхно поведение, тѣй като нѣмаше друг изход; обаче ония, които лично сѣ извършили криминални престъпления, които сѣ отговорни за терора и избиванията, те ще има да отговарят и понесат заслуженото!

Ние сме за свобода и демокрация. Всеки може да има и изповѣдва свои идеологични разбирания. Никой за това не може да бъде преследван. За всеки един който иска да се включи в строежа на нова България - "вратата" ще бъде широко отворена, стига той да приобщи честно и искрено усилията си.

Налага се, и сигурно, тая година ще станат нови избори за народни представители. Ние знаем какво се случи при изборите миналата година. Ние знаем за заплахите, които бѣха отправени към българските граждани в малките градове и селата - че ще изгубят пенсиите си, нѣма да получат наряди за храна, могат дори да бъдат изхвърлени от жилищата си - ако не гласуват за комунистите. Ние знаем, че мнозина, съмнявайки се че комунистите могат да бъдат отстранени от властта, под страха и натиска, гласуваха за тѣх, макар че ги мразят и не искат комунизъм, но нѣ виждаха изход. Комунистите успѣха на много места да заблудят народа ни и поради тази причина задържаха властта.

Ние знаем положението и никой не може да бъде за това съден или наказван. Но ... нещата сега вече сж променени. Комунистите губят силата си с всеки изминат ден. Те не сж вече в състояние да "върнат колелото" на историята - да възстановят диктатурата и терора, за да се задържат на власт!

Червената "мечка-стръвница", от която до вчера всеки в България се страхуваше, не представлява днес опасност за никого. Нейните "зъби" опадаха и тя не може да "охапе" никого повече.

Ние очакваме, че през предстоящите избори комунистите ще направят всички опити, за да могат да се задържат на власт. Те обаче, не могат да заблудят когото и да било. Тъхният край е неизбежен!

Дошъл е денът когато българският народ тръбва здраво да се "изправи на краката" си, да прояви кураж и сила, и да изкове сам утрешната си съдба, като всеки един участва в изборите и без страх и колебания гласува против комунистите, за възстановяването на свободата и демокрацията в Родината ни.

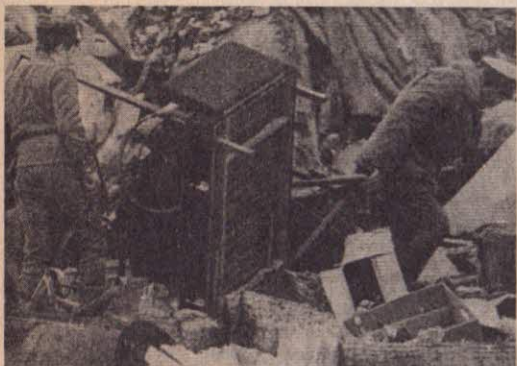
Ние имаме пълна въра в нашия народ!

Изборите през 1991 година в България - край на комунизма!

БОГ Е С НАС!

* * * * *

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI ...



"ОСВОБОДИТЕЛИ" -
ИМАНЯРИ!

ИМАНЕТО - смята на "капиталистически" Берлин. Изглежда, че от невъобразимата стойност на безчетните вече милиарди "обезщетение" за присъствието на руските окупатори на чужди територии, малко влиза в кесииите на парииите, за да им осигури "жизнения уровень" на "социалистическото общество". Как иначе да се обясни картинната сцена от страни - руски войници из купищата боклук на "освободените" от тях?

От началото на реалната заплаха от комунизма - още в началото на 30-те години на този век, българската национална младеж пое в Родината ни борбата срещу носителите на болшевишката зараза - БКП. Световният ураган 1941/1944 ни ги натрапи. Настана това - което наивниците не очакваха, страхливите не искаха да върват, на опортюнистите наложи да приемат стойката на шраусовата птица - : върху българския народ се изсипа стопански хаос, материална нищета, национален духовно-културен нихилизъм. Превърна се българинът в пария.

За издигане на предупредителен глас срещу това, което след налагането му докара настоящето сковаване на страната ни, националните борци бяха наградени с побоища, лагери, затвори и ... смърт за хиляди съратници.

ДНЕС ... КОЙ Е БИЛ НА ПРАВ ПЪТ? - Погледни горната картинка!

С ЕДНО ДЪСНО-ЦЕНТРИСТКО ЕДИНЕНИЕ -
ВЪН КОМУНИСТИТЕ ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ!

* * * * *

ОРГАНИЗАЦИОННИ

РЕЗОЛЮЦИЯ

Приета от Изпълнителното Тъло на Световния Централен Управителен Съвет на Българския Национален Фронт на заседанието му, състояло се на 9 и 10 март 1991 година в град Чикаго, С.А.Щ.

1. Фактичката власт в България все още се контролира от комунистите, преименувани сега на социалисти. Парламента, правителството, войската, органите на сигурността и стопанския апарат сж в тяхни ръце.

2. Великото Народно Събрание не е в състояние нито да приеме нова конституция, нито да приеме даже и един конструктивен закон, служащ на интересите на народа. То се състои от неквалифицирано мнозинство, което се е изродило в сборище за дребни пазарлъци, защото както комунистите, така и парламентарната опозиция третира В.Н.С. като средство за поделяне на властта.

3. Въ България днес само се говори за реформи, но под пагубното въздействие на комунистическата власт, стопанското и социалното положение не се е подобрило, обратно, то се е влошило. Сменят се отделни личности, а системата остава същата.

4. Истинска свобода и демокрация все още нъма. Така наречената "Димитровска Конституция" не е отменена и законите сж същите, които бяха в сила и преди 9 ноември 1989 г.

5. Новото правителство на г-н Попов обяви мерките и промените, които се следва да се осъществят, но до момента все още нищо съществено не е направено.

6. Голъмата част от българските общественици днес търсят покровител от Свободния свът като избавител от тежкото положение. Всичко това говори за пълното национално отчаяние, за липса на меродавни лица с водачески способности, за липса на политическа партия с изготвена стратегия за ефикасно действие, която би могла да изведе страната от хаоса.

7. Българският Национален Фронт като отчита вътрешното състояние на страната счита, че С.Д.С. в днешния си състав не изпълни историческата мисия, за която му бе гласувано доверие.

8. Заседанието на Изпълнителното Тъло на СЦУС на Б.Н.Ф. натовари президиума на организацията да изработи предизборна програма, която да предложи на нашите съмишленици в България за предстоящите там избори. Заседанието реши политическата програма да бъде разработена въз основа на Вашингтонската декларация на БНФ, приета на конгреса на организацията на 30 март 1963 г.

9. Б.Н.Ф. счита, че в предстоящите избори следва да се подкрепи само едно "Единение" на политически партии с платформа най-близка до тая на Б.Н.Ф. За постигане на това се определя срок в зависимост от времето необходимо за предизборната кампания. Ако не се стигне до едно такова единение, Б.Н.Ф. ще действва след този срок както счита за необходимо.

10. Б.Н.Ф. ще остане и за в бъдеще независима национална организация в чужбина с дейност целенасочена да защитава, по всякакъв начин, националните интереси на българския народ.

11. Въ връзка с предстоящите избори, Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. опълномощава президиума на организацията да провежда в бъдеще всички негови решения и му дава право да използва финансовите средства на организацията за тази цел.

12. Б.Н.Ф. счита че на всички български емигранти, в предстоящите избори, тръбва да се даде право и се създадат условия да участвуват в изборите и гласуват, като в всяко населено мѣсто с над 100 души емигранти, се създадат бюра за гласуване.

13. Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. препоръчва колкото може повече членове на организацията да отидат в България и подпомогнат нашите съмишленици в предстоящата изборна борба.

14. Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. потвърждава още веднаж уставното становище на организацията за възстановяване на Търновската Конституция.

БОРБА

ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА

В изпълнение на приетата РЕЗОЛЮЦИЯ на заседанието на Изпълнителното Тъло на С.Ц.У.С. на Българския Национален Фронт, състояло се на 9 и 10 март 1991 г., беше приготвена и предложена за одобрение "ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА", която да се препоръча на нашите съмишленици в България във връзка с предстоящите избори там, както и "ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ", които Б.Н.Ф. си поставя за цел да осъществи Ето единодушно приетата "ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА":

Обяснителна забележка: Ние ще назоваваме единната опозиция в България на нашите съмишленици от разните партии и съюзи временно с името "Обединена Анти-Комунистическа Опозиция" и в текста на програмата ще бъде отбелязано ОАКО, докато те в България изберат своето ново име.

1. ОАКО се бори за пълното отстраняване на комунистическата (социалистическа) партия от властта, отменяване окончателно на тоталитарната система на управление и премахване на последиците от нейното съществуване.

2. Това е единствената партия и идеология, с която ОАКО се намира в положение на безкомпромисна борба. След 45 години на жесток терор, корупция и некадърно управление, довели България до най-голямата икономическа и социална катастрофа в нейната история, БКП (БСП) е окончателно компрометирана и е загубила всякаква възможност да се надъва даже на търпимост от страна на българския народ.

3. ОАКО също така е противник на всякакви други идеологии, доктрини и схващания, които имат расистки характер, или които проповядват умраза на национално-етническа, религиозна, социална или класова основа. Ние уважаваме и зачитаме идеи и схващания, които се различават от нашите, но сме против тоталитарната насилствена система на управление.

4. ОАКО ратува за демократическа правова държава. Ние сме за осъществяване на принципите за изборност, мандатност и сменяемост на ръководните длъжности на държавата и правителството. ОАКО е за политически плурализъм и демократичност в ръководенето на управлението на обществото.

5. ОАКО приема безрезервно и ще защитава твърдо спазването на Хелзинкската декларация на правата на човека. Свободата и пълното зачитане на личността, неприкосновеността на жилището и частната собственост, равноправен достъп до общественото субсидиране на селското стопанство, индустриално и търговията, равенство

пред законите на всички българи без уговорки, независимо от произход, вероизповедание и общественото положение – са нашите основни възгледи. Ние сме за свобода на словото, печата, вероизповеданието и политическите убеждения.

6. ОАКО не признава комунистическото законодателство, нито приема за валидни разпоредбите от 9 септ. 1944 г. до наши дни. Новото управление на България би трябвало, формално погледнато, да започне да действа съобразно законите и разпоредбите, които бяха в сила преди насилственото вземане на властта от комунистите.

7. ОАКО е за възстановяването на Търновската Конституция като първа стъпка за свободно и демократично развитие на утрешна България. За нас Търновската Конституция е все още в сила, поради което първите свободни избори ще трябва да се произведат съобразно нейните изисквания. Ето защо считаме, че новата политическа сила ще има приемствено-законен, а не революционен характер. Изменението и допълнението на конституцията се става само по установения законен ред. По същия начин се се процедира когато трябва да се реши каква форма на държавно управление да се възприеме.

8. ОАКО е изцяло и безрезервно на становището, че частната собственост и инициатива в стопанството са най-важните предпоставки за свободно, ефикасно и хармонично функциониране и развитие на селското стопанство, индустрията и търговията, и ще направи всичко възможно щото нейните принципи да бъдат внедрени в нашата нова държава. Свободната конкуренция и свободния пазар ще бъдат главният регулатор на българското стопанство, за да може то да се издигне до равнище,

позволяващо на България да бъде достоен член на Европейската Общност.

9. ОАКО е за съхранение на българския национален дух и българските национални идеали. Ние се противопоставяме на всякакво поражение, унизение и примиренчество свързани с националното ни единство. Ние не можем и няма никога да се отречем, нито от земите, които са български, нито от населението, което е било и продължава да бъде българско. Трябва да заявим, обаче, че ОАКО е против войната и насилието като средство за осъществяване на националните идеали. Историята, а също разумът и трезвостта показват ясно, че дипломатичността, споразуменията, взаимните отстъпки, разбирателство и сътрудничество с нашите съседи са за предпочитане пред несигурността на военните авантюри. Изчезването на комунизма от Балканския полуостров безспорно ще повлияе за откриване на нови и значително по-интересни възможности в това отношение. Външната политика на ОАКО ще бъде свързана с поддържане и подкрепяне на добри дипломатически, културни и

стопански връзки с всички демократични страни в света.

10. ОАКО се придържа към становището, че в нова България следва да се поддържа минималното необходимо количество и техническо равнище на въоръжените сили, до колкото е необходимо за гарантиране на националната ни сигурност. Ние считаме, че войската трябва да бъде аполитична и българското войнство и офицерство да бъдат възпитавани да служат единствено на народа и Родината.

11. ОАКО ще се бори за утвърждаване и издигане ролята на Българската Православна Църква, която в условията на комунистическото управление беше потъпкана, обругана и унижена. Българската Православна Църква и нейното многовековно съществуване е национален, народен и исторически факт, с който всяка политическа организация трябва да се съобрази. ОАКО счита, че обществената роля на Българската Православна Църква в нова България ще бъде отново на почит и уважение, така, както е била преди 9 септ. 1944 г.

* * *

КОНФЕРЕНЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

На 8 и 9 март т.г. се състоя в Чикаго, САЩ, извънредно заседание на Изпълнителното Тъло на Световния Централен Управителен Съвет на Б.Н.Ф. Решението за свикване на управителното тъло се взе пред вид на критичното положение в България и налагашите се във връзка с това нови избори за Народно Събрание.

Направени бяха доклади за дейността на органите на Б.Н.Ф. от миналия конгрес до март т.г., както и за финансовото му състояние.

Разгледа се и прецени с най-голяма сериозност положението в България. Съ задоволство се посрещнаха усилията за консолидиране на дъсно-центристката опозиция в и вън от СДС, и задачите на Б.Н.Ф. при това положение там.

Приета бе резолюция и изработена програма за предизборна борба (виж текстовете отделно). Подчерта

се необходимостта от проникване в съзнанието на дейците на десните групировки да изоставят пътя на партийната котерийност. Стана също така ясно, че българската емиграция в чужбина може и трябва да постави на разположение необходимата материална помощ, както и технически и политически процесуални познания, които тя притежава, на едно дъсно единение.

За уякчаване на финасовите фондове се реши провеждането на интензивна кампания за събиране на средства.

Подчерта се също необходимостта от редовна връзка с наши съмишленици в Родината, както и нуждата от посещения на наши активисти при тях.

Конференцията приключи със скромен прием и другарска среща в една от залите на хотела.

* * * * *

ЩО Е НАЦИОНАЛИЗЪМ?

Енчо Матеев

Въ връзка с тъй наречения "национален въпрос" ние станахме свидетели на една заплашителна словесна лавина, която тръгна от улицата, премина през радиото, за да заседне в телевизията. Една позабравена и дълго поставяна под маркисически обстрел дума – национализъм – изведнаж бе пусната в твърде безконтролен оборот. На нея бяха приписани едва ли не магическо-демонични качества – признак на не висока историческа и политическа култура.

И така, нека се опитаме да хвърлим лъч светлина върху това обругано от нъкои понятие. Несъмнено то е производно на понятието нация. Исторически и политически то е неразделно с него. Не е необходимо да подлагаме на анализ социологичната категория нация. Това е сторено от много автори и в много дебели томове. Важното е, от една страна, че нъкаква форма на общност е просто емпирично установен и установим факт и, от друга страна, че нейното съществуване е не само настояще, но и в обзоримото бъдеще ще продължава да бъде такъв факт. Поне до ден-днешен всички пророчества на интернационализма за неговото отмиране се стопиха под палещите лъчи на действителността. Националната реалност се оказа по-силна и по-действена от всъка международна реалност. И ако това е така, то и първото заключение е: щом нацията е и ще продължава да бъде, то и национализъмът като нейна психологическа и идейна надстройка ще продължава да бъде. Обратното е илюзия.

Но какво всъщност представлява национализъмът? Просто казано: национализъмът е тази тенденция в политическото поведение, която, придавайки най-висока стойност на нацията като най-ценно материално и духовно притежание предписва на нейните членове върховното задължение да бранят нейното съществуване и независимост. В нъкои случаи национализъмът стига до формулирането на претенции за превъзходство. Съществуването на този последен елемент често съпътства национализма и който в определен смисъл е обратната

страна на медала, не бива да бъде премълчавано. Той подлежи на нарочен анализ. Ще отбележа само това, че той започва като своеобразна психологическа компенсация на чувството за малощност, което дадено етнонародно съзнание изпитва от упражнявания психологически, политически и физически натиск върху себе си. Подтиснатият компенсира своята физическа слабост с изработването на едно съзнание, чиято формула е: ако аз ти отстъпвам във власт и сила, в замяна те превъзхождам с интелектуалните си и морални добродетели. Този основен психологически заряд се развива във времето, превръщайки се в поведение и политическо действие. Схванат в подобен смисъл, национализъмът е форма на организация на националното самочувствие и в този си вид, макар и доведен до своята противоположност, той в една или друга степен е свойствен дори и днес на немалко национални общества независимо от тяхната демократичност и либералност. Но така или иначе претенцията за превъзходство не сж логическа последица единствено на национализма. Те се явяват като продукт и на неговата коренна противоположност – интернационализма. Например, нъкои фактически структури в националните взаимоотношения в СССР.

И така, в своята същина национализъмът е поставянето на националните интереси над всички останали интереси. Той допуска тяхното ограничаване само като самоограничение, защото гледа на тях като на самопроизводни, т.е. суверенни.

Тук възникват редица въпроси. Първият е: национализъмът не посяга ли на нъкои други права? Да, посяга. Конфликтите тук не само сж възможни, но те като че ли сж едни от правилата на историческия процес. И това сж едни от най-трагичните конфликти – конфликтите не между положителните и отрицателни ценности, но конфликтите между положителните ценности, не между правата и безправията, между истината и лъжата, между доброто и злото, а между едно

право и друго право, например между свободата и равенството, или в случая между националното право и нъкое друго човешко или международно право. За изникналите и изникващи подобни конфликти историята не е декретирала законен съд. Те се решават не от теорията и философията, а от властващите в него борба и диалектика. Тази констатация може да не ни харесва, но тя отразява фактите. Един пример: неотдавна станахме свидетели как президентът на една от най-свободолюбивите и демократични републики в нашия свят Джордж Буш изпрати американски младежи да се бият и жертвуват в Панама, за да свалят нейното правителство. Защо? Дали само за да защити своите граждани, или да накаже един трафикант на наркотици. Нека не се правим на наивници. Буш стори това, което между другото струва нъколко милиарда долара на американските данъкоплатци, защото тръбваше да отстрани надвисналата опасност над един жизнен национален интерес на САЩ – Панамския канал. Беше ли прав Джордж Буш от морална и международна гледна точка? Не, не беше прав. Но от гледна точка на интересите на своята нация той беше прав. Като какъв действуваше Буш – като националист, или като интернационалист? И за да обобщим този проблем, ще ми се да цитирам думите на Дьо Гол, когото никои не можа да обвини в тоталитаризъм и реакционерство: "Смътам, че свободата тръбва да бъде защитавана на всъка цена, освен, когато тази цена е по-висока от националната реалност, върху която тя се основава. Волтер, каквото и да мисли, е повече свързан с Франция, отколкото с Разума. Интелектуалците сж пристрастени към намеренията, а ние, (т.е. политиките) – към резултатите."

Вторият въпрос: Кой определя и как се определят рамките на националния интерес? Тук магическа формула нъма. Съществуват само нъкои опорни точки и ориентири. И те сж: защита на единния национален и държавен суверенитет срещу всички опити той да бъде окастрен, подминаван или подменян; приоритетно положение на националния език; преимуществено запазване на религиозно-верските и културно-битови характеристики на националната история и т.н. Национализъмът означава не да подтискаш чуждите на-

родности, а единствено да изнася на преден план демографските, социално-икономическите и културните интереси на собствения си народ. Всички граждани на една държава сж равноправни, но в процеса на спонтанното иерархиране на ценностите в обществото националните ценностни системи тръбва да получават фактически предимства.

Кой е механизъмът, чрез който се защитават тези елементи? Най-общо казано това е националният консенсус, постигнат не чрез теоретически проповеди, а чрез системно национално възпитание, чрез създаване на истински национални рефлексии, които открито тръбва да кажем – у нас упорито през последните десетилетия сж подтискани до степен нацията ни да изпадне в истински национален колапс, да се превърне едва ли не в "бактериална микрофауна". И ако тръбва да открием сгъстената формула на психологическия механизъм, чрез който тръбва да бъде изграден националният консенсус, аз го виждам в формулата на Блажени Августин: "В същественото – единство, в съмнителното – свобода и във всичко – любов". А тази е и формулата на изграждане на устойчива и ефективна демокрация. Демокрацията не само като форма на управление, но и като форма на самозащита на нацията.

Ето как аз виждам същината на национализма. И всички тези, които искат да му предадат "бесовски", реакционни и антидемократични качества, не дават признани нито на реализъм, нито на политическа грамотност. Напоследък авторитетни чужди радиостанции, например Би-Би-Си и Дойче Веле, като ехо от български гласове се опитаха да внушат, че нъкои прояви у нас сж дело на националистите въ смисъл едва ли не на фашистите, на номенклатурчиците и пр. Не е разумно, нито почетно, хора, особено когато те сж българи, от утните си кабинети в Лондон и Кьолн да прикачват подобни епитети (не става дума за защита на принципно-идейни становища) на десетки хиляди българи, които преживяват безпокойство, страх и национален смут и то не без основание.

В правото си сме да попитаме: като каква действуваше уважаваната от цъл свят Маргарет Тачер, когато преди нъколко години изпрати английския флот за да защитава Фалкландските острови?

Като какъв действуваше канцлерът Кол, когато издигна своя план от десет точки, който в последна сметка целеше обединението на Германия? Фашисти и номенклатурчици ли сж те на капитализма и империализма, или английски и германски националисти? Не е честно да жонглираме с понятията и епитетите. И Тачер, и Кол сж за уважение, не само защото бранят ценнос-

тите на демокрацията и хуманизма, но и ценностите на своите нации.

Има нещо срамно в това на българска земя българите да обвиняват българите в национализъм. Ако трѣбва да се обвиняваме, да се обвиняваме в нещо друго, но не в национализъм. Ако нѣкои българите наричат други българите националисти, тогава трѣбва да се попитаме - те какви сж?

* * *

ОТ ВЕЩО ПЕРО — откровения

СЖ ДВА МАКЕДОНСКИТЕ СЛАВЯНИ БЪЛГАРИ? Цитираме малко по-долу два английски министър-председатели по време на двете Световни войни във връзка с българските национални интереси в Македония.

Първият цитат е извлечен из книгата на сър Уинстън Чърчил, премие на кабинета на Негово Величество през Втората световна война, министър на военния флот през Първата световна война - "Световна Криза 1911-1918".

Вторият цитат е из мемуарите на Лойд Джордж, пръв министър през време на Първата световна война.

"... ако е необходимо, Сърбия трѣбваше да бъде заставена да предаде безспорната зона² в Македония на България, на която тя принадлежи по раса, история, договор и докато ѝ бе отнета през втората Балканска война и по победа. Ако съюзниците бѣха в състояние да осигурят на България незабавното връщане на безспорната зона в Македония и пристанището Кавала, изглеждаше много вероятно, че българите сѣха да бъдат придумани, през месец юли 1915 година, да ни дойдат на помощ и да се трѣгне към Одрин" ...

"По мнението на много авторитетни познавачи, най-трагичен пример за подтискане на малцинствата в нарушение на договора от 1919 год. е този на 600,000 македонци (през 1919 г. - бел. на ред.), живущи понастоящем в границите на Югославия. От тази общност грамадното мнозинство сж от българско потекло и език, с други думи - българо-македонци. Точно по силата на този

² По договора за Балканския Съюз между България и Сърбия от 29 февр. 1912 г.

Нужен ли е коментар?

Велико-българизъм - или Велико-сръбски ШОВИНИЗЪМ ?

* * * * *

ЛЪТОПИС

ГРОБОВЕ, РЕЛИКВИ И ... НЕНАВИСТ КРАТЪК ОБЗОР

ПРЕДГОВОР

През всички векове на Предисторическата епоха и ранното Средновековие, българите по традиция сж изразявали почит спрѣмо заслугите и величието на своя племенен, а сетне и национален водач и глава, като след кончината им сж ги погребвали съ страхопочитание и подчертан израз на уважение.

Едва ли нѣкой официално е задавал въпроса - "Защо и до днес липсва отбелѣзан дори един единствен гроб в България, където сж съхранени мощите на нѣкой славен български хан?"

Обяснения и тълкувания не намираме да сж вършени от никой наш историк. В миналото звани и незвани историци се стараеха всѣчески да извисяват имената на хановете и величието ѝм, данни за които в голѣм дѣл изсмукваха от гръцко - византийската летопис. С това обаче, не успѣха да повишат нито на йота националната ни гордост и възстановяване на славното минало на българщината. Неповторим пример съставлява рано прозряната необходимост от "написване" на история на българите, каквато изготви Хилендарския монах Паисий.

В тази своеобразна история Паисий лаконично е извършил по свой начин идеологизирани интерпретации на редица теологични писмена, накланяйки се поради епохата осезателно към ... славянския произход на българите!

Отношението на руските "брата" към историята ни

НАЙ-РАНО отбелязана антибългарщина датира от времето на Византийската империя, която ако и в известни етапи да дължи продължение на живота си на българите, с всички възможни средства се е стремѣла да подценява и изкоренява всичко българско, а с пропадането ѝ през XV век прехвърли тази тенденция и върху руските владетели, претваряйки по-късно Москва в "Нов Рим"^{*}.

За нашите историци въпросът свързан с отношението на българските отци спрямо славяните от VI и VII векове нататък е твърде парлив, за да бъде изясняван академично в пълни детайли. Зер, как биха реагирали русите, "нашите братя славяни" (!), след като чрез предизвикания от тѣх 1877 г. вое-

* Съгласно Д. Чижевский - "Storia dello spirito russo", Sansoni, Italia 1965. вж. стр. 118-119. Втори Рим съставлява Константинопол (Цариград), а Москва - обявен от гръцките владци за "Трети Рим".

нен конфликт с Турция, България бе освободена от близо петвековно владичество? Излизайки от турско робство, нашата история и историческа наука попаднаха фактически под крилото и тенденцията на руската академична историография. И ако и русофилството в България по много причини не бе популярно, политическите условия наложиха държавните ни интереси за години да бъдат преплетени с тези на Русия. И ето как "братството" между руси и българи се затвърди!

НЕНАВИСТТА, казват мъдрите, е рожба на завист, злоба, егоизъм и омраза, една поява у ония, чийто неустои и несигурност, както и чувство за изгубване на евтино благоденствие постепенно назряват. Тя ако не премине в наследство, сигурно търси близък, който ще продължава в традиционна форма да демонстрира.

Неизличима и неизчислима бе по размери прикритата ненавист на экс-имперските служители на Константинопол и негови доушници на Киевските и Московските владци.

Така чак до нови дни, чрез съвършено лицемерие и демагогия прикривайки се зад тъй наречената "Освободителна война" 1877-78 г., в тѣсно сътрудничество с разноцветни църковници, руските академици свирепо се бяха заели тихомълком да ликвидират окончателно всѣка следа, подсказваща величавото минало и произход на българите.

За съжаление, още по време на турското робство не малко на брой българи стипендианти се възпитавали в Русия в подобна тенденция, чийто възпитаници после от амвоните на високи български институти, чрез фалшиви литературни залъгални и исторически измишльотини върху българското историческо минало, прокараха разяждащ бацил всред подрастващите поколения, налагайки изучаването им чрез задължителните школни програми.

Обезверен от чужди на българският народ внушения и наложени исторически версии, протестиращите с науката историци, допринесоха с всѣка нова генерация народът все-повече да се отдалечава от своя идентитет, за да достигне до невероятното положение на робска покорност и безличие. Може би само нѣкакво чудо може да го излекува, за да възстанови веднѣж и за винаги честолъбивите си чувства на национална гордост и привързаност към българщината.

РУСКИЯТ двор още от времето на Иван IV Грозни (1530-1584), Петър I Велики (1673-1725) и Екатерина II назована Велика (1729-1796), водеше тихомълком и лицемерно прикрита антибългарска политика, която българските политици по познати причини и главно просмукани от смъртен страх, не смяха да я извадят на видело официално.

Иван Грозни самолюбиво се обяви за "...цар на всички руси и българи" (!) нѣмащ нищо общо с българите при Дунава. Петър I остави завещание за всички наследници на руския престол, че Русия трябва да владее Балканите и Босфора, а Екатерина II, нареди с декрет да се променят редица български имена на географски обекти и райони, за да не се напомнят и освежават спомени, че руската държава е сътворена от

българите.

Присвоявани сѣ и неспретно тенденциозно тълкувани хиляди ценности извлечени от Курганите* по Централна Азия и такива, намиращи се по Евро-Азиатския преходен пояс, принадлежащи към българската култура, пренасяна по време на придвижването към Европа.

Русите грабиха наши ценности тихомълком и по време на турското ни робство, а и до скоро (1945) онова малко, което бе останало в България по манастири и музеи.

БЕ ЛИ необходимо да изминат скоро осем десетилетия в мълчание на руските и съветските археолози за открития през 1912-та год. гроб на хан Ю-Кубрат безспорно от голямо значение за историческото ни минало. Нѣкои исторически среди в България, непростимо пресилени и по инсертурция, търсеха аргументи за да избледнее чрез пресата един блестящ факт-че българската държава съществува не само от 1300 години насам. Този гроб доказва още, че нашият народ, изминал хиляди километри, надживявайки безчетни препятствия, с победи над коварни врагове е опазил всички свои традиционни развити изкуства, култура и своята древна Хуно-българска писменост**.

Русите имаха сериозни мотиви за да крият гроба на хан-Ю Кубрат. Това свято за българите мѣсто, разкрито в с. Малая Перешчепина - Полтавска област, е символ на несломлива мощ и владение на тези райони, когато никаква "Рус" още не е съществувала. Точно тук се налага да цитираме станалия исторически израз, че българите и българското*** е..."толкова, колкото е броев пѣськъ в морето..."

* Гробници с форма на могили.

** преди около XIV столетия ханския съвет на Велика България е взел решение да въведе своя писменост по подобие на арменската (от 450 г.). Така позованите от Армения Кардос и Макарин (византийски църковници) сѣ се справили с тази задача в годините 515-522, като съставят азбука именована Хуно-Оногурска с фонетика, т.е. на българите.

*** Вж. писмото на хазарския хан Йосиф до испанеца Хасдай Ибн Шариф, VII в.

СВЕДЕНИЯ за откритият случайно гроб при игра на две деца*, по един или друг начин, достигат до ушите на Имперската археологическа комисия в Петербург**, от където граф Бобински е изпратил на това мѣсто археолога Н. Макаренко. Последният, заедно с уредника на Земския музей в Полтава, Иван Зарешки, сѣ наговорили в сѣндъци 800 броя предмети, които днес сѣ изложени в Ермитажа.

За тѣх нито помен, че сѣ ценности от гроба на българския хан - държавният глава на Велика България. "Съкровището" на хан-Ю Кубрат се е състояло от 25 кг. златни и 50 кг. сребърни предмети. Тѣлото на покойния хан което не сѣ пожелали да запазят (поне костите му), е било положено в ковчег, богато орнаментиран и обкован с 250 бр. златни плочки.

Българската историческа наука е много задължена на германския историк проф. Й. Вернер, от Баварската Академия на Науките. Той е извършил педантично анализи на ценните предмети и установил монограмните надписи гравирани върху двата златни пръстена, доказващи че принадлежат на хан-Ю Кубрат (Кобратос), титулован от византийците с почетен сан Патриций, уважен и официално признат за велик владетел и глава на България***.

Днес на мѣстото където е бил гроба има само грубо циментирана плоча с забит кол и невзрачен надпис (цит.):

"Мѣсто на малоперешчепинската находка - погребението на хан Кубрат 605 - 665 г."

Едва ли има нужда от интерпретация на извършеното и от наменците, не намерили за необходимо да впишат, че се касае за гроб на български хан.

Малко е вероятно русите да не сѣ открили по реликвите, че се касае за гроба на Великия български

* Имената им: Фьодор Дегач - 12 год. и Карп Маджар - 14 годишен.

** Основана през 1859 год.

*** България е отбелязана в анализите като държава с рѣдко за епохата определително име "Мега", съ значение голяма или Велика (от Mega).

хан, както още не е за върване, че въдворените византийски църковници в Киев и Москва, подготвили не малко византолози, да не сѣ разчели Много преди проф. Вернер монограмите от пръстените на "Кобратос Патриций". И ако не е нещо друго, такова действие съставлява олицетворение на грубо незачитане на историческото минало на род и светостатство, равно на кошунство, каквото обикновено се върши от невежи, и хора напълно лишени от каквато и да било култура.

"Братята", от любов към нас българите, не сториха нищо през 1912 г., за да отбележат точно мѣстото на разкрития гроб. След много десетилетия група българи е трябвало отново да гадаят и търсят с метър, а може би и...на крачки, това светилище и поставят... "Знак"!

ЗА МЪЛЧАНИЕТО на русите, по този тъй свеж случай, редно е да запитаем: "Какво е истинското им отношение към България и нейното минало?"

Забележително е това отрицателно отношение още от 1715 година, когато за първи път сѣ били поднесени от антикваря Никита Демидов в руския царски двор куп златни предмети, произхождащи от осквернен с кражба значителен хански Курган*.

Редица чуждестранни и руски археолози от епохата на Сталин, платиха с главите си смелостта да твърдят официално, че това сѣ съкровища, изкуство и култура на българите от предисторическия им период!

Днес никой не се учудва от даденото от Екатерина име "Ермитаж"*** за музейния комплекс, чиято дължина по р.Нева е почти цѣл километър. Километър сгради с около четиристотин зали, в които сѣ подредени ТРИ МИЛИОНА експонати, свидетелстващи за културата на народи от предхристиянската ера до нови дни.

По начало, Ермитажът е имал за Екатерина само значение на един

* Гробна могила или още хански гроб.

** Ермитаж - от фр. Ermitage - място за уединение.

"Скит" т.е. малък манастир, в който са били подредени като начало антична колекция на брой 250 предмети, златни, стилизирани до съвършенство тотемни и др. животни от гробниците по Алтай и Енисей, подредени по-късно ведно с хиляди други, извлечени светотатствено от други райони на Централна Азия, Сибир, Кавказ и други разсеяни гробни могили на велики ханове, по пространството от Монголия до Дунава.

Цинизмът на Екатерина става пословичен ако към него прибавим и цитат от писмото ѝ до Френския енциклопедист Грим: "...Само аз и мишките адмираме моите съкровища"...

Красивите стилизирани златни и сребърни предмети от "колекцията на Екатерина" възбуждат силно царуващите. През XVIII в. бива издаден специален указ, обявяващ всички предмети разкривани в Империята за "...Царска собственост"!

Журналите се "ловци" на златни украшения, с прилагането на драстичните методи и мерки, причиниха непростимо зло. Те принудиха населението, смъртно уплашено, да претопява извадените от гробниците метални ценности, превръщайки ги в..."самовари за чай"!

За съжаление, ние не знаем и от коя гробна могила произхождат изложените в Ермитажа римски монети**, който факт скрива безвъзвратно една възможност да се определи в какво отношение нашите прадеди, и колко, те са били исторически свързка с Римската империя, за която знаем, че начева да кове и сече монети и ги пуша в обръщение през 335 г. пр. Хр.

Въпроса придобива изключителна историческа важност и от друга точка на зрение. Това са безспорно икономически контакти, от които, ако и в хипотетично интерпретиране, може да се предполога за един възможен интерес, възбудил хановете и към политическо раздвижване, т.е. начеване на организираното в

следващите векове Велико преселение.

Уредената временно специална изложба с част от предметите, намерени в гроба на хан-Ю Кубрат не можа в никой случай да задоволи българският интерес, както ни уверява Л. Добринова в своя статия*. Народът иска да ги има всички, защото те са негови реликви, той е тяхен собственик над които единствен има права.

ОФИЦИАЛНО изказаната историческа версия от комисарките на гостувалата в София изложба на Ермитажа - Ирина Засецака и Ксения Каспарова, вероятно специалитски получили ерудиция в Сталиновата епоха, че: "...Съкровището на хан-Кубрат ... съставлява култура на хазари, славяни и т.н...", е толкова несъстоятелна и под всякаква критика, щото казаното довежда и до съмнения в рутинните познания и подготовка на авторките, съпроводили всичките 37 броя предмети от Перешчепинската "находка"!

Българите не само че са петимни да се запознаят с "... малко известни страни на историята ни, свързани със създателя на старата Велика България...", както се пише газетарски. Той, "народът ни се интересува от много истини, които са му поднасяни в деформирана светлина, задължителни за школското им изучаване.

Еднакво обидна и осъдителна от народа ни е и сентенцията за някакво "варгарско" (!) погребение на хан-Ю Кубрат (!) изказано също официално в пресата от друг не толкова авторитетен за българското минало историк, който в сладникави за комунистически уши уверения, все още стои упорито на своето, че "... (ние - б.а.) не сме напълно сигурни каква е била религията на българите от това време". Апелираме някой да помогне на мастития да научи, че името на Всевишния "Тангра", българите още от предисторическите времена - от страхопочитание към Него - не са Го произнася-

ли нито гласно нито писмено. Такава е била вѣрата и традицията. И още, че българите са може би първите на планетата монотеисти, не счели за необходимо да се кланят на идоли или преустройват пещери в светилища, с други думи - никога до IX в. сл. Хр. не е съществувало идолопоклонство*.

ДНЕС Е твърде съмнително историкът Ив. Венедиков и сам да си вѣрва на изказаното официално, че българите на юг от Дунава са образували държавата, "... от времето на смесването на славяните с българите ...", както още и твърдението: "... (си - б.а.) обясняваме защо българите приемат така лесно християнството - само с една царска заповед ..." (!!!). По същество християнството е абсолютно несъвместимо с българския характер и традиция. Християнизирването (покръстването) е станало чрез голѣми насилия и избиването на над 50 болярски рода по нареждане на княз Борис I.

НАРОДЪТ ни иска да научи истинското историческо минало, а не залъгалки и тенденциозни чужди интерпретации, отразявани до сега в литература и учебни помагала за внушаване едукативно и насилствено изучаване.

Ако по повод гробът на хан-Ю Кубрат наши историци подхвърлиха, че в Южна Русия съществуват "... дълбоки корени на българска култура ... които водят на изток ...", едва ли при прокламираните "Перестройка", "Гласност" и други лайтмотиви на деня, русите някога ще допуснат изследвания на български специалисти там.

Твърде голѣмо число години е наслоявана фанатична завист и омраза, било светска или духовна, срещу значимостта, величината на българската култура и мощ на подалечните и антични епохи.

Несправедливо е да обвиняваме целия руски народ в деяния насочени срещу българщината. На всички е ясно, че произходът идва от злост-

но настроения дворцов елит и силно надѣханата с омраза към българите грѣцко - ортодоксална дипломатическа камарила. Безогледно тя се продължи и след 1917 г. от червената болшевишка власт, ако и да избиха жестоко цѣлата царска фамилия, а и църквите превърнаха в обори.

Отношението на безотечествениците ни към историята.

ПО ИНСТРУКЦИИ от Кремъл продажното болнаво русофилство в България се изрази осезателно и от партията на червения софийски режим. "Накитиха" от 1944 г. насам всички градове, паркове, площади, та дори и планински върхове и хълмове, с руски емблеми, червени звезди, партизански обелиски, дѣлани от камък Альоши и тем-подобни, сѣкаш сме от векове руска губерния, за да се харесат на величията от Москва.

И ВРѢХ на всѣко човешко безобразие е оскверняването на Рилската св. Обител. От манастира брутално изгониха монасите и извадиха мощите на покойния ни монарх-Обединител - Н.В. цар Борис III. Те наредиха на 24 Април 1946 г. да се изнесе ковчега с трупа му от манастира и залчиха всѣка дѣря и знак, че някога е бил там съхраняван. И най-голямото светотатство, осъдено безапелационно от всички и тълкувано като акт на дълнопробен варваризъм, безсрамие, кошуństwo и ниска култура, представлява динамитното взривяване и унищожаване на гроба и параклиса към него. Там покойния ни монарх бе повторно погребан от царската фамилия в резиденцията "Враня" - София, малко преди отпътуването им в изгнание*.

Мнозинството от народа ни не намира за достатъчно "разтърчаването" на някой журналисти и учредените в така наречения инициативен комитет и др. по издирване тленните останки на покойния ни цар.

* Не е възможно исторически да се приеме идолопоклонството на славяните за българско.

* Имаме сведения, че взривяването е извършено през 1952 г., от безотечественици родени в България.

* Вж. Ermitdge - Aurora, Kodansha, 1979, М. Григориева и коллектив.

** Подредени в секция "Нумизматика", зали 351-397.

* Вж. статията "Хан Кубратови дни в Националния исторически музей" - в. Оф от 15.09.1989, бр. 13260.

Ония от камарилата на бившия ЦК на комунистическата партия, както и м-во на Вътрешните работи, а вероятно и редица полуграмотни фанатици, знаят отлично не само какво е станало, а и къде се намират останките на трупа на Н. В. Цар Борис, но още и кои сж извършителите на това комуство.

Не е никак за адмирация и нап-равеното от "експертната група" на доцента Д. Витанов - поставяне на временен кръст с беззначейният на него надпис за вторият и "ПРЕДПО-ЛАГАЕМ" гроб на покойния ни цар!

Това е нещо съвършено идентично с извършеното преди известно време над друго наше национално светилище - гробът на великия хан-Ю Кубрат в Украйна.

НЕПРИЯЗНОСТТА насочена срещу българското е проявена по най-различен път и степен. От нашето неотдавнашно историческо минало бе изразено незрело отношение и липса на почит към първия официално избран и признат български княз Александър I Батенберг, след освобождението ни от турско робство, изоставяйки гроба му да се губи, непосетен нито веднъж в израз на заслугите му към българската държава!

Князът бе държавен глава в ония най-сурови и критични за народа ни години, години на оттърсване от всички остатъци от петвековното робство. По негово време беше извършено Съединението на северна с южна България. Успешно завърши и войната, предизвикана от сръбския крал Милан (Ноември 1885 г.), както и редица с успех извършени дипломатически ходове в хаотичната атмосфера на Балканите.

Княз Александър I бе монарх почти осем години, през които се записаха значителни дати за българската история.

Не е новост за никого, че принудителното му абдикиране от българския престол се дължи на руската намеса и познати пипала, движени от Москва.

Нещо слично бяха и отношенията (за да не ги повтаряме тук), нало-

жени от антибългарските елементи спрямо покойния цар Фердинанд, чийто гроб също е далеч от България.

БЕЗСРАМИЕТО на безотечествениците, ако и да им се пресече пътя през ноември 1989 г., днес все още тихомълком показват омърблялата си физиономия, като чрез заплахи и хитри психични трикове или натиск из провинциалните райони на страната, си самовнушават възстановяването на 45 - годишното дерибействане над народа ни.

Забележително зачестилите в пресата повтаряния за "етика" и "морал", свързани с миналото на народа ни, едва ли има нужда да характеризираме или цитираме публикувани материали, по чийто подлистници същите, свързани с името на българския (в принудително изгнание) цар, сякаш в преустройваща се България все още е червеният режим, та се срамуват, страхуват, или кой знае от какъв дявол се стесняват, да поставят пред името му законно принадлежашата му титла!

Н. В. Ц. Симеон II, все още е български символ и отражение на традициите ни от историческото минало на многовековна България. Н. Величество е благородник от голъма международна величина, кръвно свързан с почти всички европейски бивши и настоящи глави на държави.

Ако и да е малка вероятността за реставрация на монархиите на Балканите, това не би било изключено да стане.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО на българските национални традиции съставлява една от най-зрелиите помисли по освежаване на историческото минало на българския народ. Поглеждайки с доверие към тях, можем да се надяваме, че българщината отново ще възтържествува и ще заеме своето място в световния ансамбъл от народи и се нареди наравно с ония, известни като най-напреднали.

1991 год.

НП-Здравец

* * * * *

ЕМИГРАЦИЯТА И НИЕ

България се гърчи в отчаяни усилия да се изтръгне от стегалата на болшевишкия октопод. Империята на злото не иска да пусне жертвата си. По предварително, добре обмислено сценарио страната ни е тласкана към последна пропаст, от която спасение не ще има. Европа наблюдава неравната борба спокойно и невъзмутимо и джвака дъвка: "Все пак, да погледаме края на хилавия гладиатор".

Среду червената стихия стои българският народ. Да, българският народ! Това не сж "червените бабички", които за шепа капачки за буркани жертвуват непознатата им СВОБОДА. Това не сж деморализираните текезесар-лентяи, които крадат с пълни шепи общото, за сметка на ония които превиват гръб по полетата на България и с мазолести, кървящи пръсти вадят "хлѣба наш..." от плодородната нѣкога и обезобразена днес българска земя. Това не сж мошениците и велзевулите с дипломи и титли, които добре знаят, че и в истинска свободна България общественят ранг не ще се определя от доноса и подлостта. Това не сж и младите, които побързаха да прекратчат отворените вече граници, възбразявайки си, че "отечеството може да се изнесе с подметките на емигранта".

Българският народ - това сж оцелѣлите като по чудо - старата гвардия на българския национализъм, която единствено стоеше срещу настъплението на болшевизма, докато "свободомислѣщите", "абстрактните хуманисти", интернационалистите от всѣка проба, флиртуваха с чудовището, възбразявайки си, че ще блаженствуват в лапите му.

Българският народ - това сж политическите емигранти, които в дните на робството поеха пътя към свободата - с риск на живота си, с риск за всички беди, които можеха да докарат на близките си, избирайки жребия на бежанци вместо роби. А те и днес сж готови да по-

емат "обратния път", за да се дадат в заника на живота си в отчаяната борба, която предстои.

Българският народ сж и всички хора, които запазиха човешката си чест и национално достойнство и предпочетоха почтеното, макар мизерно съществуване, пред благополучие в низостта.

Тоя народ не е виновен за своята зла участ. След три нещастни войни, след провала на усилията му за национално обединение и общо бждеше, свободният свѣт го предаде. Предаде го така, както предаде цѣла източна Европа, за чиято свобода Божем започна Втората световна война: за да я избави от робията на нацизма.

И този "Свободен свѣт", който създаде Нюрнбергския трибунал, за да накаже виновниците за световното бедствие, та никога вече човечеството да не преживява тоя ужас, днес гледа спокойно и безучастно разкриването на масови гробници, в които лежат безброй невинни хора, с които е осеяна цѣлата източноевропейска земя, гледа и джвака дъвка: "Как пък, това е било отдавна..."

А международният трибунал постанови, че "давност за престѣпления срещу човечността не тече".

Нашата емиграция е разединена. С болка узнаваме това.

Нашият народ е разединен и обезличен. С болка узнава това политическата ни емиграция.

Но има нещо, в което всички сме единни: волята да се избавим от лапите на червения октопод. Волята да се борим до последно издишание; за да си възвърнем отнетата свобода.

Задружно, братя! Слънцето на свободата ще стигне за всички ни. Когато то ни огрее, ще мерим различията и достойнствата си.

НАПРЕД!

София, май 1991

Данко Марков

Както човек се ражда по каприз на случая в богатство или нищета, така той не може да избира и народа, в чиито недра се е появил.

Поколението, към което принадлежа, осъзна от ранното си юнщество, че България не беше от галениците на съдбата. От столетия нашите предци плащаха изключително висока цена за това, че хан Аспарух беше избрал толкова хубава земя, на такъв ветровит кръстопът на историята. Въпреки че Цариградската конференция на Великите сили през 1876 г. беше очертала границите на земите, където преобладаваше българското население, в пределите на българската държава се оказаха само половината от тези земи. На отечеството ни беше отредена ролята на жалка пионка в играта на "голъмите" за завладяването или съответно за защитата на Цариградските проливи. След бурята на Втората световна война, ние вече възмъжали, се видяхме граждани на страна без собствена физиономия, презрително наричана "най-верния съюзник" на СССР и, както се узна наскоро, на два, пъти самопредлагала се, чрез отказ от своята ограничена независимост да стане негова 16-та република. Нашето знаме, декорирано с герб с червена петолъчна звезда, химн с пришит куплет, славословящ верноподанически друга държава, се вееха и изпълняваха не самостоятелно, а винаги заедно с знамето и химна на "великата братска страна". В спортни състезания, при наша победа над отбори на същата тази страна, ние оглеждайки се свенливо изразявахме радостта си. Така стана през 1954 г. при първата загуба в историята на волейболния отбор на СССР на стадион "В. Левски". Защо се бе стигнало до там? Колко тежка беше личната вина на България?

Отговорът на някои от поставените въпроси е свързан със събитията от 1940 до 1944 г. За по-добра прегледност ги представяме паралелно с тия в Румъния.

I ПАРАЛЕЛ. Тристранният пакт беше подписан на 27 септ. 1940 от силите на оста. На 16 окт. с.г. фон Рибентроп покани България в тридневен срок да се присъедини към пакта. Последва предпазлив български отказ. За разлика от нас, Румъния без колебание се присъедини на 23 ноември

с.г. Междувременно България отклони италианското предложение за общо нападение на Гърция. Едва когато 300-хилядна германска армия бе готова да пресече Дунава, България подписа пакта - четири месеца след срока даден от Рибентроп. Едно от нашите условия за влизане в пакта беше **ДА НЪМА БЪЛГАРСКО ВОЕННО УЧАСТИЕ!**

II ПАРАЛЕЛ От началото на войната срещу СССР Румъния активно участвуваше във военните действия на германска страна. Жертвите наброиха няколко стотин хиляди. България нито влезе във войната, нито скъса дипломатическите отношения с Русия.

III ПАРАЛЕЛ Много румънски селища бяха прегазени от разрушителния валак на войната, докато българска територия **НЕ СТАНА ТЕАТЪР НА ВОЕННИ ДЕЙСТВИЯ.**

IV ПАРАЛЕЛ Румъния приключи войната със загуби на територии: Буковина, Бесарабия и Южна Добруджа. България запази в следвоенните си предели Южна Добруджа, придобита с договор - Крайова (1940 г.).

V ПАРАЛЕЛ - ВЪЗМЕЗДИЕТО За присъединяването към Германия, за стотиците хиляди жертви срещу СССР, за разрушенията и загубата на територии, **РУМЪНСКИЯТ НАРОДЕН СЪД** осъди на смърт 15-20 души. В България - въпреки военното и неучастие, въпреки неохотното ѝ влизане в тристранния пакт, въпреки малкия брой дадени жертви (предимно от бомбандировките на София), въпреки запазването на Южна Добруджа, **БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДНИ СЪДИЛИЩА** официално осъдиха на смърт 2,370 души, като освен тях, неофициално, като жертви на престъпен произвол "безследно изчезнаха" след 9 септ. 1944 г. около 20 - 30 хиляди души.

Напомнянето на тези не всекиму известни факти за крещящата разлика в поведението на Румъния и България през Втората световна война и несъразмерната жестокост след това на т.н. "народни съдилища" и "безотговорни отмъстителни" трябва да послужи за обяснение по чия вина унижена и интелектуално обезкървена България получи пред света етикета "най-верен сателит на СССР".

Саранци - София

Милко Спасов

* * * * *

СТРАТЕГИЯ ЗА СВОБОДНИЯ ПАЗАР

БЪЛГАРИЯ, стопански опростена, може в кратко време да се изправи. На първо място това зависи от окончателното ѝ политическо преустройство. С разрухата на "реалния социализъм" се премахна погрешната политика на **ПЛАНОВОТО СТОПАНСТВО**. Тази система, наложена безогледно от комунистическия режим по подобие на съветската, в продължение на няколко десетилетия превърна земеделието в стерилно и непродуктивно а промишлеността в остаряла и технически изостанала ...

Свободният световен пазар, към който се стреми България да участва, е все още само едно пожелание, към което твърде административно и неугледно е обоснован прословутия "указ 56" за стопанската дейност от януари 1989 г., последван непрекъснато от изменения и допълнения. В действителност този указ е **препятствие** за едно ефикасно включване на страната ни в световния свободен пазар.

Докато политическото и стопанско положение, като резултат на събитията в Персийския залив, бяха до известна степен потулени, редица водещи лица на Европейската Общност продължиха да провеждат анализи за начините за включване на всички държави на Европа в нейния обсег.

България не е била никога изключвана от участие в свободния пазар. За съжаление недоимъка от стоково производство в страната се усеща все по-остро: редица освободени цени в безочливо завишаване означават една опростяваща инфлация, от която цълата стопанска стратегия на страната върви към неизбежен фалит.

Не би било за учудване ако точно това преследват экс-режимните червено-партийни отренки, очаквайки силна проява на икономическа разруха и масово негодуване от

настъпилия политически и стопански обрат! Все още се среща из провинцията у нас политическа незрялост, поради неспирната заплаха от страна на умоболни фанатици от бившия режим.

Да не забравяме обаче, че българинът е много търпелив и до известни граници се примирява с кризите, но когато разбере че бива спекулативно мамен, нищо не е в състояние да го спре да се разправи строго с виновниците.

ЗНАМЕНАТЕЛНАТА 1993 год. е много близка по време, и ако всички тия от юго-източна Европа, които с нетърпение очакват премахването на гранични бариери не трябва да се водят по илюзорни представи, че това ще бъде и в държавите, където все още върлува и сее пакостна заплаха сжкката на экс-червения партиен сърп.

Твърде досадна е помисълта за оставане във от едно цивилно общество, благоденствуващо в резултат на своето стопанство, защитено чрез стимулиране на развитие на конкурентноспособността за качество и разумна ценова политика.

Не е само България, която изживява голяма стопанска криза. Това още повече задължава не само Великото Народно Събрание в София да проявява вемина от най-високо ниво и разбираше.

Ако към нова дата българското експортно стоково производство се движи в величина на 7,177 милиона долара годишно означава, че производителният потенциал на България може да се увеличи стократно.

Не за първи път българският народ е подложен на тежко изпитание. С енергията, с каквато потенциално се е заемал преди един век, ще съумее и сега да се справи не само с кризата, но и с ония, които изкуствено я удължават.

април 1991 г.

НП-Здравец

* * * * *

